omma paika jäma. Siis heitis Maria seäl linnas ühhe herra jure laste-tüdrukuks. Temmal olli ses seisusses aega keiki möttelda, kui ta lastega toas istus: ni mötles ta saggedaste omma ärralainud emma peäle. Siis tullid temmale mitmed sannad ja könned mele, mis emma räkinud, mis enne nago unnustud ollid. Temmale tulli selgeste mele emma armas olleminne ja tössine meel, misga ta temmale Jesussest, sest pattuste söbrast, räkinud, ja isseärranis ta wiimsed könned. Oh, ütles ta issenneses, kas minno emma piddi sedda arwama, et se ramat, se kallis pant ja and, mis ta mulle palwes ja silmaweega andis, et se minnust ni unnarule, ni holetusse sisse piddi jäma. Agga kui ma emma wasto ni tännamatta ollen, kui hirmus ei peaks se Jummala melest ollema, et ma temma sanna nenda ollen ärrapölgnud. Kül on ehk jubba hiljaks jänud hallastust otsida, mis ma ni kaua ollen pölgnud. — Ma ollen Jummala sanna alwaks piddanud, mis ma muud wäärt ollen, muud kui et Jummal mind wimaks omma palle eest ärra heidab iggawesse tullesse.

Ühhel öhtul ollid needsinnatsed asjad Mariat nenda mahha röhhunud, et ta südda mest kurb olli omma tänniside ello pärrast. Kui kögi tüdruk, Anna, sedda näggi, küssis ta, mis temmal piddi ollema. Ja et ta Anna armast ello tähhele olli pannud, ei kartnud ta temmale omma luggu ülles räkides. „Oh", ütles ta, „minna ollen siamale ilma Jummalata mailma peäl ellanud, ja ollen melega temma käskude wasto pannud. Minnewa pühhawagi weel, kui ma teiste seltsis ollin, irwitasin ma sind teistega seltsis, et ma kül tundsin, et se mulle hopis parrem — oh kui paljo parrem! — olleks olnud sinno sarnane olla, kui keiki mailma warra kätte sada."

Anna ütles: „Se on sinnul kül willets tahtminne — minno sarnane olla, sest ma ollen üks willets lomake täis patto ja patto himmo. Agga ma tahhan sulle piiblist näidata, kui willetsad, kui wägga ülleannetu-